

2 Μαΐου 2016

Διάλογος Ορθοδοξίας - Λογοτεχνίας (Κατερίνα Χουζούρη)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Ορθόδοξη Ακαδημία Κρήτης, διοργανώνει από τις 8 Μαΐου έως τις 11 Μαΐου 2016, Επιστημονικό Συνέδριο, με θέμα: «Ορθοδοξία και Λογοτεχνία: Η Λογοτεχνία ως φορέας πολιτισμού και ο δημιουργός σε καιρούς κρίσης». Ο Γενικός Διευθυντής της Ορθόδοξης Ακαδημίας Κρήτης Δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς, απάντησε στις ερωτήσεις της Πεμπτουσίας για το Συνέδριο, αλλά και για τις προετοιμασίες της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, που θα συνέλθει στην ΟΑΚ.

Πεμπτουσία: Ορθοδοξία – Λογοτεχνία. Πώς συνδέονται;

Δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς: Κυρία Χουζούρη, σας ευχαριστώ θερμά για το ενδιαφέρον σας να μιλήσουμε για ένα σημαντικό θέμα με το οποίο θα ασχοληθεί το Συνέδριο, με θέμα «Ορθοδοξία και Λογοτεχνία», στην Ορθόδοξη Ακαδημία Κρήτης (ΟΑΚ) αυτόν τον μήνα. Όπως γνωρίζετε η βασική αποστολή της ΟΑΚ, είναι η διαλογική μαρτυρία και η λειτουργική διακονία της Ορθοδοξίας στο σύγχρονο κόσμο. Ως εκ τούτου, το έργο της είναι αφιερωμένο στην καλλιέργεια του πνεύματος του διαλόγου, ανάμεσα στην Ορθοδοξία, τον κόσμο και τον Πολιτισμό. Δεν θα μπορούσε λοιπόν να απουσιάζει από τη θεματολογία μας κι αυτή η προσέγγιση. Το Συνέδριο όμως πραγματοποιείται στα πλαίσια των ετήσιων εκπαιδευτικών δράσεων του Ιδρύματος, για την ακαδημαϊκή χρονιά 2015-2016 και με γενική θεματολογία «*Διαβάζοντας για την Κρήτη κείμενα από τον Νίκο Καζαντζάκη, τον Παντελή Πρεβελάκη και τον Ειρηναίο Γαλανάκη (μακαριστό Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου)*» και συνδιοργανώνεται με την Τοπική Επιτροπή Χανίων, της Διεθνούς Εταιρείας Φίλων Νίκου Καζαντζάκη. Πραγματοποιείται μάλιστα και θα ολοκληρωθεί με τον πανηγυρικό εορτασμό των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, μορφών που αποτελούν ιερά σύμβολα των γραμμάτων, όπου το παρεκκλήσι του Ιδρύματος είναι αφιερωμένο στους δύο παραπάνω σημαντικούς

Αγίους της Εκκλησίας μας.

Ο διάλογος μεταξύ Ορθοδοξίας και Λογοτεχνίας δεν είναι εύκολος. Είναι όμως μία προσπάθεια, ώστε από την αντιπαράθεση -εάν υπάρχει- να προχωρήσουμε στη σύγκληση και στην αναζήτηση των βαθύτερων σχέσεων μεταξύ θεολογικής και λογοτεχνικής γραφής.

Υπάρχει όμως και η άλλη διάσταση, που βρίσκεται κρυμμένη στους υπότιτλους του Συνεδρίου. «*Η Λογοτεχνία ως φορέας πολιτισμού και ο δημιουργός σε καιρούς κρίσης*». Αισθάνομαι πολλές φορές την περίεργη σιωπή του δημιουργού και του καλλιτέχνη, χωρίς αυτό να σημαίνει και αποχή, από την κρίση που μαστίζει την πατρίδα μας τα τελευταία χρόνια. Έχουμε την ανάγκη, να ακούσουμε την άλλη φωνή απέναντι στην αβεβαιότητα και το φόβο που επικρατεί στην ελληνική κοινωνία. Στα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) και εντός των Χωρών της ΕΕ, δεκάδες χιλιάδες γυναίκες και παιδιά είναι θύματα του φόβου, του κρύου, της πείνας, της εμπορίας και ακόμα και της δουλείας, λόγω της αδυναμίας των κυβερνήσεων να εγγυηθούν την ασφαλή και νόμιμη διέλευση στους πρόσφυγες. Επίσης φόβος επικρατεί και σε πολλές ευρωπαϊκές κοινωνίες, λόγω των ακραίων τρομοκρατικών ενεργειών από θρησκευτικές ομάδες. Και έρχεται στο νου μου, ένα σχόλιο του Μάνου Χατζιδάκι που ακούστηκε από το Γ' Πρόγραμμα, την Κυριακή, στις 30 Ιουλίου 1978, που έλεγε, μεταξύ άλλων, τα εξής: «*Όποιος δεν φοβάται το πρόσωπο του τέρατος, πάει να πει ότι του μοιάζει. Και η πιθανή προέκταση του αξιώματος είναι, να συνηθίσουμε τη φρίκη, να μας τρομάζει η ομορφιά (...)*». Το Συνέδριο λοιπόν είναι μία αντίσταση τόσο απέναντι στο φόβο και στη φρίκη, όσο και μία απάντηση να διασώσουμε την ομορφιά στη ζωή μας!

Η τέχνη του λόγου, πάντα αποτελούσε συμπύκνωση στάσεων ζωής, οι οποίες εμπνέονται από το πολιτικό περιβάλλον και από τη συνεχή συνάντηση με άλλα παρόμοια περιβάλλοντα. Ο λόγος, είτε στην ποιητική, είτε στην πεζή του μορφή, μέσα από την άρρηκτη σχέση Ορθοδοξίας και Λογοτεχνίας και ιδιαίτερα στη σύγχρονη εποχή της κρίσης, θα μπορούσε να αποτελέσει ευκαιρία επανεύρεσης της ανθρωποκεντρικής διάστασης στη θεώρηση των πραγμάτων, γεγονός που αποτελεί επιτακτική ανάγκη για τη σημερινή ελληνική κοινωνία.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 ΜΑΪΟΥ 2016	
Άφιξη Συνεδριών και υποδοχή στην ΟΑΚ	
ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 ΜΑΪΟΥ 2016	
8:00-9:00	Πρωινό
9:00-9:20	Αγασμός-Χαιρετισμοί • Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Κισσίου και Σελίνου κ.Αρφαλόπουλος • Σέρφης Μιχαηλίδης, Υπεφύκτος του Τομέα Κρίσης του Ελληνικού Τμήματος της Δ.Ε.Φ.Ν.Κ. • Δρ Κωνσταντίνος Β. Ζορμπάς, Γενικός Διευθυντής ΟΑΚ, Εξαγωγικές Παρατηρήσεις
Α' Συνεδρία: «Ορθοδοξία και Λογοτεχνία: Μια σχέση αλληλένδετη»	
9:20-9:40	Robert Fulghum, Επίσκοπος Ουλμπίς
9:40-10:00	Κίρκη Κεφαλά, «Η θρησκευτικότητα ενός αγωνιστικού: Σχόλια στην ποίηση του Νάκου Βαγενά».
10:00-10:20	π. Εφραίμ Τρανταφόλλοπουλος, «Νίκος Πεννύκης: Ο θάνατος κορός καλαμασιανός! Υπερφύση του θανάτου στο έργο του Πεννύκη».
10:20-10:40	Χρυσόστομος Α. Σαρούλης, «Ζητήματα, εταίρες και προφίτες μαργαρωμένοι θα σταθούν». Σχόλια για την αλλαγή του καιρού και την προφητική αντίσταση της ποίησης»
10:40-10:50	Συζήτηση
10:50-11:20	Διάλειμμα
Β' Συνεδρία: «Η έννοια του Θεού στο Νίκο Καζαντζάκη»	
11:20-11:40	Μάρκος Μπέζος, «Ο Νίκος Καζαντζάκης και η Ορθοδοξία»
11:40-12:00	Παρασκευή Βασιλειάδα, «Σκέψεις και συζητήσεις στις ημερολογιακές καταγραφές του Νίκου Καζαντζάκη - Άγιος Όρος 1914»
12:00-12:20	Σέρφης Μιχαηλίδης, «Το σάβανο και μοναδικό εδος της λογοτεχνίας του Νίκου Καζαντζάκη»
12:20-12:40	Μαρία Χατζηπαυσόπουλου, «Όταν ο Νίκος Καζαντζάκης "συνάντησε" τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Από τη θάλασσα της Κρήτης στον ουρανό της Σκιάθου»
12:40-12:50	Συζήτηση
13:00	Γεύμα
Γ' Συνεδρία: «Λογοτεχνία και Κοινωνία»	
18:00-18:20	Κωνσταντίνος Λαρούνης, «Ορθόδοξη Εκκλησία, κοινωνική εμπειρία και το νεοελληνικό μυθολογικό μοτίβο»
18:20-18:40	Φωτεινή Παπαρήγα-Νίκος Χουρδάκης, «Η μεταφορά του νερού από τον ουρανό στη γη. Η διαδρομή από τον Φλογιτή στον Βάρναλη».
18:40-19:00	Γιώργος Σαμουράκης, «Αντικρίζοντας τον "άλλο", (Ο Ιουλιανός στη Λογοτεχνία)
19:00-19:20	Ελένη Γεωργακάκη, «Το αποτόπισμα της κρίσης και το αντίδοτο της ανθρωπιάς μέσα από την άκρα ταπείνωση της Ρίαν Γαλιάνη και το "Φωρήγι" της Ιωάννης Καρασιάνη»
19:20-19:30	Συζήτηση
20:00	Δείπνο
ΤΡΙΤΗ, 10 ΜΑΪΟΥ 2016	
Δ' Συνεδρία: «Η Τέχνη του λόγου στην Εκπαίδευση»	
8:30-9:30	Πρωινό
9:30-9:50	Νίκος Μαθουδάκης (Επιστημονικός Σύμβουλος Εκδόσεων Καζαντζάκη-Πρόεδρος Ελληνικού Τμήματος Δ.Ε.Φ.Ν.Κ.), «Η λογοτεχνική εικόνα της Παναγίας στο έργο του Καζαντζάκη: πολιτισμικά και διακοσμητικά στοιχεία»
9:50-10:10	π. Αντώνης Μπαλάλης, «Εφραίμ, Λογοτεχνία και αγιότητα μέσα στις σχολικές κοινότητες»
10:10-10:30	Μισαήλ Τσακίρηλης, «Θρησκευτικά και Λογοτεχνία στο Γυμνάσιο»
10:30-10:50	Δημιτρώ Ανδρεΐδης, «Το πνευματικό καταφύγιο της ποίησης σε εποχές κρίσης. Ποιητικά δόγματα εκ των υστέρων γραμμάτων στον Ερωτόκριτο»
10:50-11:00	Συζήτηση
11:00-11:30	Διάλειμμα
Ε' Συνεδρία: «Η Θεοανθρωποκεντρική διάσταση της νεοελληνικής λογοτεχνίας»	
11:30-11:50	Κυριάκος Χαρολαμπίδης, «Στα στίφανα της κόρης του (προφάνεια)»
11:50-12:10	Αντοσσία Γκίτσι, «Ποιητές εν καμίνω. Εννογραφία στην ποίηση του Τάσου Λαβδαλά»
12:10-12:30	Παναγιώτης Θωμάς, «Ο ποιητής και ο τόπος του ή η ποιητική τοπολογία της ενσάρκωσης. Νόστις για την εκκλησιολογική κατασκευή καλλιτεχνίας και την κοινωνική ευθύνη του δημιουργού»
12:30-12:50	Αντόπις Κουλούκου, «Αλεξανδρής Παπαδιαμάντης: Θρησκευτικός ή κάτι άλλο».
12:50-13:00	Συζήτηση-Συμπεράσματα-Λίξη Συνεδρίου
13:30	Γεύμα
18:00	Ομιλία Δρ Γρηγόριου Λαρεντζάκη, Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Graz της Αυστρίας, «Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθόδοξης Εκκλησίας»
19:00	Εσπερινός στο Παρεκκλήσι της ΟΑΚ των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου Παρενοδοχικό Κέντρο
ΤΕΤΑΡΤΗ, 11 ΜΑΪΟΥ 2016	
• Θεία Λειτουργία • Αγασμός στη Βιβλιοθήκη «Το Φως» • Πρωινό • Αναχωρήσεις Συνεδριών	
Στο εξώφυλλο: Arnold Klaus «Έρετα», Γερμανία 1987. Εύλογη Ορθόδοξη Ακαδημία Κρήτης, από το Πρόγραμμα Λόγου & Τέχνης «Πρόσωπο προς Πρόσωπο»	

Περμπουσία: Μία ενότητα είναι αφιερωμένη στον Νίκο Καζαντζάκη. Πώς αντιλαμβάνεται την έννοια του Θεού;

Δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς: Φέτος στην ΟΑΚ, και με τη βοήθεια της κας Μαρίας Χατζηπαυσόπουλου, Θεολόγου και επιστημονικής συνεργάτιδας του Ιδρύματος, είχαμε την ευκαιρία να αναδείξουμε το «πρόσωπο του Χριστού στο έργο του Νίκου Καζαντζάκη» (τίτλος βιβλίου της ίδιας, το οποίο απέσπασε το «Α΄ Διεθνές Βραβείο "Νίκος Καζαντζάκης"» και εκδόθηκε από τις εκδόσεις «Αρμός»). Πολλές φορές αναρωτιέμαι ποιο μπορεί να είναι το έργο της Θεολογίας. Κι απαντώ ότι το έργο της δεν μπορεί να είναι η απολογητική ή η εξιδανίκευση του παρελθόντος, ούτε η δικαιολόγηση των ιστορικών λαθών και αποτυχιών. Και στη σχέση Θεολογίας και Λογοτεχνίας, είναι προφανές ότι έγιναν πολλά λάθη. Και μόνο το παράδειγμα της εκκλησιαστικής πολεμικής εναντίον του Καζαντζάκη, αρκεί για την επιβεβαίωση

δυστυχώς αυτής της διαπίστωσης. Ο Καζαντζάκης ήταν ένας ένθεος συγγραφέας - αυτό καταδεικνύουν πολλές επιστημονικές μελέτες στη θεολογική έρευνα- ο οποίος κατέκρινε κάθε είδους ξεπεσμό από το ιδεώδες της αγιότητας και κάθε παρεκτροπή των εξουσιομανών από το πρότυπο της ζωής του Χριστού. Ο Θεός στον Καζαντζάκη είναι ο «Μέγας Ανηφορίζων» και ο κατεξοχήν «Αγωνιστής», γιατί ο άνθρωπος είναι ο άεναα αγωνιζόμενος. Η λάθος θεώρηση, λοιπόν, οφείλεται σε όλους εκείνους που χαρακτηρίζονται από άγνοια της Ορθόδοξης παράδοσης και κυρίως κινούνται από κακοπροαίρετα κίνητρα. Γιατί, η αληθινή Ορθοδοξία αποτελεί γέφυρα απέναντι σε κάθε διαίρεση. Ο Καζαντζάκης δεν έκλεισε ποτέ το κεφάλαιο του Θεού στη ζωή του. Τον αναζητά με το νου του με τη δύναμη της λογικής, γι' αυτό και στοχάζεται, σκέπτεται και συλλογίζεται περί Θεού, όπως οι περισσότεροι διανοούμενοι, που σκέπτονται, συλλογίζονται και οπωσδήποτε στο τέλος αμφισβητούν. Έτσι, στη «θεολογική» του πορεία, όπως γράφει στο φίλο του Παπαστεφάνου, ακολούθησε τρία στάδια. Στο πρώτο, διαπίστωσε ότι ο Θεός θα τον σώσει. Στο δεύτερο, ότι εκείνος θα σώσει το Θεό και στο τρίτο στάδιο ότι, τελικά, και οι δύο θα σωθούν μόνο αν συνεργαστούν μεταξύ τους. Ξεπέρασε θα λέγαμε κάθε είδους μανιχαϊστική προσέγγιση, για να φτάσει στο τέλειο της σύνθεσης *«ατρέπτως, αχωρίστως, ασυγχήτως, αδιαιρέτως»!*

Παρά το γεγονός όμως ότι επιστρατεύει κυρίως τη λογική στην αναζήτηση του

Θεού, η πίστη είναι για τον Καζαντζάκη ο συνεκτικός κρίκος ανάμεσα στον άνθρωπο και το Θεό. Η καζαντζακική πίστη, σημαίνει μόνο «αγώνας» και μάλιστα ανηφορικός. Έτσι, όπως τονίζει στην Ασκητική, «η ουσία του Θεού μας είναι ο αγώνας. Μέσα στον αγώνα τούτον ξετυλίγονται και δουλεύουν αιώνια ο πόνος, η χαρά κι η ελπίδα». Και συνεχίζει πως «το βαθύ ανθρώπινο χρέος μας είναι όχι να ξεδιαλύνουμε και να φωτίσουμε το ρυθμό της πορείας του Θεού, παρά να προσαρμόσουμε όσο μπορούμε μαζί του το ρυθμό της μικρής λιγόχρονης ζωής μας». Αυτή την πίστη ως αγώνα ανηφορικό, ανακαλύπτει ο μεγάλος συγγραφέας κατά τρόπο ιδανικό στο πρόσωπο του Χριστού, ο οποίος ανηφορίζει στη ζωή και δίνει καθημερινά τον αγώνα του. Να μου επιτρέψετε κ. Χουζούρη, να καταθέσω μία προσωπική μαρτυρία μέσα από μία ομιλία που έκανα στη μνήμη του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού, με θέμα «Υπέστη ασθενείας τα δεινά, βιώσας εν συνέσει θαυμαστή. Από το Περιθώριο στην Αγιότητα» στην τοπική μας Εκκλησία. Λόγω και του πνεύματος των ημερών που διανύουμε, στο βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη, «Καπετάν Μιχάλης», Αθήνα 2012, σελ. 19, διαβάζουμε: «Είχαν κάνει κι οι λεπροί τον Επιτάφιό τους, είχαν ξαπλώσει κι αυτοί απάνω σε λεμονόφυλλα και δάφνες το Χριστό – μα ένα Χριστό δικό τους, που τον είχε ζωγραφίσει στα χρόνια τα παλιά ένας εκατοχρονίτης λωβιασμένος καλόγερος. Λεπρό τον είχε στορίσει ο καλόγερος ετούτος το Χριστό της Μεσσηνιάς, του 'χε φάει η αρρώστια τα δάχτυλα και τη μύτη, και το επανωχείλι του είχε αρχίσει κι αυτό να σαπίζει. Θύμωσε ο Μητροπολίτης του καιρού εκείνου, φώναξε τον καλόγερο: Αφορεσμένε, μεγάλο αμάρτημα να παρασταίνεις λωβιασμένο το Χριστό. Δε φοβήθηκες το Θεό; Γιατί το 'καμες; Πως αλλιώς μπορούσε, Δέσποτά μου, ο Χριστός, αποκρίθηκε ο καλόγερος και τσεύδιζε γιατί δεν είχε χείλια να μιλήσει, μονάχα δόντια και γλώσσα πως αλλιώς μπορούσε ο Χριστός να δείξει την αγάπη του στους ανθρώπους; Πήρε απάνω του την αρρώστια τους... Ετούτον το λεπρό Θεό τριγυρνούσαν απόψε οι λωβιασμένοι, ξαπλωμένον απάνω σε λεμονόφυλλα και δάφνες. Κι όταν είδαν αντίκρυσ τους, στις Τρεις Καμάρες, τον Επιτάφιο των γερών ανθρώπων, κούνησαν τα φωσάκια τους απάνω από τον γκρεμό και χαιρέτησαν». Τί άλλο περισσότερο να πει κανείς; Όταν καταμαρτυρείται δια του λόγου ένας παρόμοιος λόγος, όλα τα υπόλοιπα είναι φτωχά.

Πεμπτουσία: Η πέμπτη συνεδρία έχει ως θέμα: Η θεανθρωποκεντρική διάσταση της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Τι εννοείτε και πώς αυτή εκφράζεται;

Δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς: Η θεανθρωποκεντρική διάσταση στη νεοελληνική λογοτεχνία, σημαίνει τον εκκλησιασμό της Λογοτεχνίας. Η Λογοτεχνία, μπορεί να μας μιλήσει για θεολογικά πράγματα που ίσως είναι δύσκολο να εκφρασθούν ως θεολογικοί όροι. Να μας μιλήσει για τη φύση της Εκκλησίας, πέρα από τα δογματικά. Ανακάλυψα πολύ θεολογία στα κείμενα του μακαριστού Κισάμου και

Σελίνου κυρού Ειρηναίου (Γαλανάκη). Έγραψε πολλά βιβλία και Ποίηση, που κατέγραφε με ένα διαφορετικό τρόπο όλη την θεολογική εμπειρία της Εκκλησίας μας. Μιλά για την Εκκλησία και δεν αναφέρεται σε κάτι που συνέβη μόνο στο παρελθόν, αλλά κυρίως σε κάτι που αναμένεται να συμβεί στο μέλλον. Η Εκκλησία, με άλλα λόγια, δεν αντλεί την ύπαρξή της από αυτό που είναι, αλλά από αυτό που θα γίνει, όχι από το παρόν ή το παρελθόν, από αυτό που της δόθηκε ως θεσμός, από τα ερχόμενα. Ο μακαριστός έχει θαυμάσιες αναφορές στη ζωντανή ενοριακή ζωή ως προέκταση της Θείας Λειτουργίας, κείμενα που δεν «πνίγουν» τη θεολογική σκέψη, αλλά απεναντίας την κάνουν κατανοητή, ισότιμη, δημιουργική και διαλεγόμενη με το σύγχρονο κόσμο και τις πολιτισμικές του εκφράσεις (Τέχνη, Λογοτεχνία κ.λπ.).

Επίσης σε ένα άγνωστο κείμενό του, ένας άλλος μεγάλος Έλληνας λογοτέχνης ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης γράφει: «Την Δευτέραν και Τρίτην του Πάσχα, ακόμη και την Παρασκευήν της Ζωοδόχου Πηγής, οπότε γίνεται φαιδροτάτη πανήγυρις, και την Κυριακήν του Θωμά, ότε η Εκκλησία ψάλλει το “Σήμερον έαρ μυρίζει – και καινή κτίσις χορεύει” ο Γιάννης ο Λιοσαίος εχόρευε κι’ επήδα με την γκάϊδα του έξωθεν του μαγαζιού του Θωμαδάκη, υπό το πυκνόν των μωρεών φύλλωμα. Και την ημέραν του Αγίου Γεωργίου “ανέτειλε το έαρ, δεύτε ευωχηθώμεν...” – είχε γίνει μεγάλη σύναξις, υπό τα πελώρια δέντρα, ανδρών και παιδίων και μικρών κορασίων, διά ν’ απολαύσουν το θέαμα των αιπολικών χορών του Γιάννη και ολίγων άλλων αγροδιαίτων νέων και πανηγυριστών, κατελθόντων την δείλην από

το βουνόν, όπου είχαν εορτασθή εις το εξωκκλήσιόν του ο Άγιος». Αυτή την χαρά «εν κοινότητι», που είναι τόσο ζωντανή, πρέπει να ξαναβρούμε. Η ζωή μας έχασε αυτή την θεανθρώπινη διάσταση και ζούμε αποκλειστικά το ανθρώπινο, όπως εκφράζεται και στα κείμενα της Μεγάλης Εβδομάδος. Η ευαγγελική χαρά είναι η χαρά των καλών ειδήσεων, ότι ο Χριστός ήρθε επιτέλους στον κόσμο και έρχεται διαρκώς για να έχει ο καθένας μας «ζωήν... και περισσόν» (Ιωάν., 10:10), τώρα και για πάντα. Για μένα, έχει πολύ μεγάλη σημασία η έννοια της κοινότητας. Και η σημερινή κρίση που διερχόμαστε, όπως και πολλά άλλα προβλήματα που βρίσκονται μπροστά μας, υπάρχουν γιατί γίναμε λαός χωρίς μνήμη και συνείδηση, λησμονήσαμε την απέκδυση και υπέρβαση του «εγώ» μας, αδυνατώντας να κάνουμε την υπέρβαση της ατομικής μας ύπαρξης προς χάριν του «υπάρχειν εν κοινωνία».

Η κρίση στην ουσία είναι παρακμή, διότι λησμονήσαμε τη συλλογικότητα, υποκαταστήσαμε τα νοήματα και τις ποιότητες της ζωής μας με τον καταναλωτισμό, ενώ πνευματικά αλλοτριωθήκαμε. Όλα αυτά οδήγησαν σε μία διάσπαση της κοινωνίας μας, πολλοί έχουν απορροφηθεί από το ατομοκεντρικό πρότυπο ζωής και δεν είναι σε θέση να παλέψουν για την αλήθεια στη ζωή, η οποία εκ της παραδόσεώς μας πάντοτε προερχόταν από το «κοινωνείν».

Άρα, για να κλείσω την απάντησή μου, όπως ξεκίνησα και στην αρχή της κουβέντας μας, Λογοτεχνία σημαίνει Ζωή! Και μπροστά σε μια τέτοια Α-λήθεια,

μπροστά στο θρίαμβο της ζωής, μηδενίζεται κάθε φόβος θανάτου. Κάθε κρίση αποτελεί πρόκληση-πρόσκληση σε αγώνα και ανάληψη της ευθύνης εκ μέρους του ανθρώπου. Γιατί αυτός είναι ο δρόμος του πραγματικά ελεύθερου ανθρώπου, ο ανήφορος!

Πεμπτουσία: Θα θέλατε να μας μιλήσετε τώρα για την προετοιμασία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, που θα πραγματοποιηθεί τον Ιούνιο στην ΟΑΚ;

Δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς: Η Ακαδημία προσπαθεί, όπως καταλαβαίνετε, να ισορροπήσει ανάμεσα στις προγραμματισμένες δράσεις της και την προετοιμασία της Συνόδου, τον Ιούνιο. Ήταν φυσικό, στο άκουσμα της ομοθύμου αποφάσεως για την επιλογή της ΟΑΚ, ως τόπου διεξαγωγής των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, μόνο σιωπή θα μπορούσε να ακολουθήσει. Ακούσαμε την απόφαση με έκσταση και δέος και τη δεχτήκαμε με ευγνωμοσύνη. Απροσδόκητες πάντα οι δωρεές του Θεού, αιφνιδιάζουν, συγκινούν και συγκλονίζουν. Και όπως μόνο μία Κρητική μαντινάδα θα μπορούσε να εκφράσει τα συναισθήματα των ημερών, αυτή θα έλεγε τα εξής: *«Πανορθοδόξων Σύνοδος συνέρχεται στην Κρήτη και το νησί μας θα βρεθεί στο κέντρο του Πλανήτη»!*

Η απόφαση αυτή αποτελεί εξαιρετική τιμή για την Κρήτη και την ΟΑΚ, καθώς αποτελεί απόφαση ιστορική, η οποία συνοδεύεται και από μεγάλη ευθύνη εκ μέρους του συνόλου του σώματος της Εκκλησίας της Κρήτης. Είμαστε βέβαιοι ότι οι οδηγίες και οι παραινέσεις του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου Α΄, οι οποίες μας καθοδηγούν όλο αυτό το διάστημα, η φροντίδα της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου της Εκκλησίας της Κρήτης, η αγάπη του κλήρου του λαού της Κρήτης, η άριστη και συνεχής συνεργατική επιθυμία και εμπιστοσύνη όλων όσων εμπλέκονται από την πλευρά του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η συνεργατικότητα της τοπικής Επιτροπής, υπό την Προεδρία του Σεβ. Μητρ. Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου, θα φέρουν και τους κατάλληλους καρπούς. Δεν αμφιβάλλω ότι η βοήθεια της Παναγίας μας από την Ιερά Μονή Γωνιάς, η οποία «σκέπει και φρούρει» και την Ακαδημία και η Χάρις του Θεού, που οδήγησε την

προσπάθεια αυτή των Εκκλησιών μέχρι εδώ, θα ευλογήσουν και το αίσιο τέλος της Συνόδου.

Με την ευκαιρία αυτή να κλείσω με ευχές προς εσάς, τους συνεργάτες της «Πεμπτουσίας», αλλά και όλους τους αναγνώστες, με πολλές αναστάσιμες ευχές, υπενθυμίζοντας ότι τα τελευταία πενήντα χρόνια η ανθρωπότητα «επικράνθη και γαρ ενεπαίχθη» από την τραγωδία του θανάτου του σύγχρονου σταυρωμένου ανθρώπου· ας είναι για άλλη μία φορά παραμυθία η Ανάστασις. «Ανέστη Χριστός, και ζωή πολιτεύεται»! ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ...ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Κατερίνα Χουζούρη